

Gedimino pilyje plazdėjo mūsų vėliava

Kaimų bendruomenė „Milašaičių Dubysa“ pratęsė praėjusių metų kelionę Lietuvos istorijos keliu ir vyksta į Vilnių aplankyti svarbiausių valstybėje sprendimų priėmimo istorines vietas: Lietuvos Respublikos Seimą ir Valdovų rūmus. Nors šią liepą lietutis mus lepina dažnai, bet kelionės dieną nuo pat ryto šviečiai saulutė. Dvi valandos prabėga nepastebimai ir mes patenkame į Lietuvos Respublikos Seimo vestibulį. Griežta asmens dokumentų ir įsinešamų daiktų patikra ne vienam sukėlė nustebimą.

Atvykome keliolika minučių anksčiau nei tikėjomės, bet mus pasitinka Seimo nario D. Ulicko padėjėja Renata. Po akimirkos įbėga ir besišypsantis Seimo narys, nors vasaros atostogos jau prasidėjusios. Susirenkame spaudos konferencijų salėje, kur D. Ulickas nuodugniai atsako į mūsų klausimus. Kada pieno kainos grįš bent į buvusį lygį? Išgirstame atsakymą, kad, tikriausiai, dar šiais metais, nes visas žemdirbių primelžtas pienas visas bus supirktas. Diskutuojame apie Seimo narių skaičių, kelių taisymą, įstatymus ir jų pataisas. Kartais mūsų nuomonės išsiskiria, tad kiekvienas bandome įrodyti tiesą savais argumentais. Pokalbis gali tęstis ir tęstis, bet laikas nenumaldomai bėga.

Komunikacijos departamento ryšių su visuomene vadovė milašaitiškių grupę padalija į dvi dalis, paskiria po gidą ir mes tampame patys svarbiausi tą akimirka tautos atstovų rūmuose, bent mums taip atrodo. Kelios valandos, vaikstant Seimo koridoriais ir salėmis, prabėga tarsi akimirka, kuri kartais ir sustoja. Klausantis gido, mus pasiekia keistas moteriškas balsas. Prie mūsų prieina, pasisveikina ir nusifotografuoja Lietuvos Respublikos Seimo pirmininkė L. Graužinienė. Mes net pagalvoti negalėjome, kad svarbūs valstybės asmenys yra tokie kaip ir mes – paprasti ir nuoširdūs. Aplankome A. Brazausko salę, Prezidentų ir Konstitucijos, senąją ir naująją LRS posėdžių sales. Visur gražu... Mums jau laikas bėgti, nors visiškai nesinori – norisi pamatyti ir išgirsti daug daugiau. Prie II-ųjų Seimo rūmų nusifotografuojame su Raseinių krašto Seimo nariu D. Ulicku ir tiesiog skriete skiejame į Valdovų rūmus.

Čia mūsų jau laukia dvi gidės, su kuriomis buvome susitarę dar prieš dvi savaites. Vilniaus Žemutinės pilies atidengti fragmentai mus istorijos keliu nuveda į Lietuvos istorijos tolimiausius laikus. O anksčiau kokias pilies sienas mūrijo? Koks paprastas, bet tikrai neprastas medinio vandentiekio sprendimas. Glazūruoti kokliai savo spalvomis ir ornamentais pakeri visus. Kiekviena koklių plytelė tarsi meno kūrinys. Austų kilimų iš vilnos bei šilko su aukso siūlais grožis nežemiškas. Gyvename taikiu metu, todėl ginklai (ietys, kirviai, riterių šarvai ir šalmai) mūsų beveik nedomina. O koks menų didumas ir grožis? Valdovų sostas irgi visus stebina savo prabanga ir didybe, ne butaforine ar kičine, bet istorine, prie kurio prisilietė Lietuvos valdovai. Dar kartą nustembame, kai gidės mums papasakoja apie Valdovų rūmuose vykstančias edukacines pamokėles. Mūsų ekskursija Valdovų rūmuose baigiasi, bet atsiranda begalinis noras čia sugrįžti su vaikais ar anūkais.

Aplankome Lietuvos katalikų šventovę – Katedrą. Pasimeldžiame už visus milašaitiškius, artimuosius ir draugus. Laiko dar turime, tad skubame kopti į Gedimino kalną. Kai kas į kalną pakyla ir nuostabiū funikulieriumi. Nuo Gedimino kalno atsiveria nuostabi Vilniaus panorama: ir senamiestis, ir naujamiestis. Galvojame, kur išskleisti „Milašaičių Dubysos“ vėliavą. Kelios minutės laukimo ir mes pamatome, kad mūsų kaimų bendruomenės vėliava pakilo į pilies bokštą ir ten plėvesuoja. Laimingi fotografuojamės atminimui.

Sėdame į autobusą ir pasukame link namų, bet dar ne į namus. Pro langus matome Vilniaus statinius, pakelės miškus ir žalias pievas. Štai tolumoje išvystame ežerą ir Trakų pilį. Nestojame, bet važiuojame toliau ir pasukame į poilsio ir pramogų parką „Tony Resort“, esantį Anupriškių kaime. Vos tik įvažiuojame į parko teritoriją pastebime pažįstamą veidą. Ir kas jis? Nepatikėsit, mus pasitinka pats Antanas Guoga – vienas aktyviausių Europos parlamento narių iš Lietuvos. Jis maloniai pasisveikina su kiekvienu: ir jaunu, ir senjoru. Antanas Guoga mus nustebino asmeniškai sutikdamas, mes irgi nustebiname jį, kai ištraukiame milašaitiškių dovaną jam – pačių išdrožtą didžiulį medžio drožinį. Mediniai baravykai (simboliškai tai tėtis ir sūnus) keliauja į restorano terasą, o mes su parko šeimininku pasukame įspūdingos pelkės link. Pasisveikiname su mažuoju Herkumi ir jo mama. Palinkime sveikatos bei sėkmės ir judame gamtos grožio link. Pėsčiųjų takas pelke driekiasi keletą kilometrų. Keliasdešimt minučių intensyvaus ėjimo ir mes atsiduriame prie aktyvių pramogų vietos. Vieni skuba registruotis ir ruoštis pramogoms, kiti prisėda picerijos pavėsinėje. Šeimininko esame vaišinami ir lepinami kaip

pasakoje. Jei ne mecenato geraširdiškumas, vargu ar galėtume leisti sau tokias pramogas, todėl dar kartą nuoširdžiai tariame paprastą, bet nuoširdų AČIŪ ANTANUI GUOGAI. Ir vėl keletas valandų prabėga tarsi akimirka. Europos parlamento narys palydi mus iki autobuso ir atsisveikina. Vieni kitiems palinkime sėkmės.

Autobuse netyla diskusijos apie dar nesibaigusią ekskursiją į sostinę, visų veiduose matosi šypsenos. Violeta kviečia dalyvauti viktorinoje ir atsakyti į rimtus ar linksmus klausimus apie Lietuvos Respublikos Seimą, ten dirbančius Seimo narius, Valdovų rūmus ir Lietuvos istoriją, Europos parlamento narius iš Lietuvos ir jų nuveiktus darbus. Greičiausią reakciją bei išmonę demonstruoja Erika Visockaitė ir Laimutė Jokilaitienė. Joms ir visiems teisingai atsakiusiems į klausimus Violeta ir Ligita įteikia saldžiuosius prizus.

Po dviejų valandų grįžtame istorijos keliu į namus – į Milašaičius prie Dubysos. Galvoje kirba mintys apie naujus darbus, rūpesčius ir naujas keliones. Mes seniai žinome, kad niekas kitas mums nieko nesukurs, jei mes patys to nenorėsime ir to nesieksime. Džiaugiamės, kad mūsų bendruomenė yra vieninga, o su ja mes nuveiksime daug prasmingų darbų.

Valdas Kulišauskas

Kaimų bendruomenės „Milašaičių Dubysa“ tarybos narys